

Arrest

nr. 250 311 van 3 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 september 2020 tot weigering van de afgifte van een studentenvisum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2020 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, geboren te B. D. (Vietnam) op [...] 2002.

Op 25 mei 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor het bekomen van een visum kort verblijf, met het oog op familiebezoek (type C). Op 8 juli 2016 werd deze visumaanvraag geweigerd.

Op 14 september 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor het bekomen van een visum lang verblijf, met het oog op het volgen van studies (type D).

Op 18 september 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van het visum.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Beperkingen:

Commentaar:

Op basis van het voorgelegde dossier kan aan betrokkene geen visum voor studiedoeleinden worden afgegeven. Immers, de voorgelegde studentenvragenlijst werd nauwelijks ingevuld. Er wordt geen antwoord verschaft op essentiële vragen, b.v. het verband tussen de reeds gevolgde studies en de geplande toekomstige studies, een overzicht van de gevolgde secundaire studies met resultaten, een schets van het geplande studieproject in België. De schaarse antwoorden die wel worden gegeven (op de vragen omtrent de keuze van de geplande studierichting, de reden om studies in het buitenland en specifiek in België aan te vatten, de toekomstige loopbaanperspectieven na voltooiing van de studies) zijn nietszeggend en algemeen. Men kan verwachten van een kandidaat voor dure studies ver van het thuisland dat hij een duidelijke en concrete visie heeft op wat hij gaat doen, maar dit is hier helemaal niet het geval. Alles wijst er op dat betrokkene de procedure van de studiemigratie wil aanwenden voor andere migratiedoeleinden.”

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 58 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij licht het middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel

Artikel 58 van de wet van 15.12.1980 lijst de voorwaarden op waaraan moet worden voldaan in het kader van een studieverblijf:

“Art. 58. Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling (die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen) moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der (in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°), bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt : <W 1996-07-15/33, art. 46, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996>

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.”

Artikel 58 herneemt de voorwaarden die vastgesteld werden in de artikelen 7 en 11 van Richtlijn 2016/801, die op hun beurt hernoemen werden uit de artikelen 6 en 7 van de Richtlijn 2004/114. Het Hof van Justitie boog zich reeds over de interpretatie van deze bepalingen in de zaak Ben Alaya v. Duitsland, C-491/13 van 10.09.2014. Het Hof kwam tot de conclusie dat het opleggen van bijkomende voorwaarden, niet opgenomen in de artikelen 6 en 7 van Richtlijn 2004/114 met betrekking tot het studieverblijf, niet verenigbaar was met de doelstelling van de Richtlijn, namelijk het bevorderen van de mobiliteit voor studiedoeleinden om van Europa “een wereldcentrum voor onderwijs en beroepsopleiding van topkwaliteit” te maken:

“31 Bijgevolg vloeit uit de algemene opzet en de doelen van richtlijn 2004/114 voort dat de lidstaten ingevolge artikel 12 van deze richtlijn gehouden zijn een verblijfstitel voor studiedoeleinden af te geven aan de aanvrager die voldoet aan de vereisten van de artikelen 6 en 7 van deze richtlijn, aangezien

deze bepalingen zowel de algemene en specifieke voorwaarden waaraan de aanvrager van een verblijfstitel voor studiedoeleinden moet voldoen, als de redenen die de weigering om hem toe te laten kunnen rechtvaardigen, uitputtend regelen.

33 Overeenkomstig richtlijn 2004/114 beschikken de lidstaten weliswaar over een beoordelingsmarge bij de behandeling van de toelatingsaanvraag, doch, zoals de advocaatgeneraal in punt 49 van zijn conclusie heeft opgemerkt, heeft de beoordelingsmarge waarover de lidstaten beschikken uitsluitend betrekking op de voorwaarden van de artikelen 6 en 7 van deze richtlijn, alsmede, in dat kader, op de beoordeling van de feiten die relevant zijn om te bepalen of aan de in die artikelen genoemde voorwaarden voor de toelating van derdelanders voor studiedoeleinden is voldaan en met name of redenen in verband met het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid zich verzetten tegen de toelating van de derdelander.

34 In het kader van het onderzoek van de toelatingsvoorwaarden op basis van richtlijn 2004/114 staat, overeenkomstig punt 15 van de considerans van deze richtlijn, niets eraan in de weg dat de lidstaten alle bewijzen verlangen die nodig zijn om aan te tonen dat de toelatingsaanvraag coherent is, teneinde misbruik en verkeerd gebruik van de procedure van deze richtlijn tegen te gaan.

35 In casu lijkt uit het dossier waarover het Hof beschikt te volgen dat in het hoofdgeding Ben Alaya voldoet aan de algemene en specifieke voorwaarden van de artikelen 6 en 7 van richtlijn 2004/114. In het bijzonder lijkt door de Duitse autoriteiten geen enkele in artikel 6, lid 1, sub d, van deze richtlijn genoemde reden tegen hem te zijn ingeroepen. In een situatie als die van het hoofdgeding zou hem derhalve door de nationale autoriteiten een verblijfstitel moeten worden toegekend. Het staat aan de verwijzende rechter om dit te na te gaan.

36 Gelet op een en ander dient op de prejudiciële vraag te worden geantwoord dat artikel 12 van richtlijn 2004/114 in die zin moet worden uitgelegd dat de betrokken lidstaat gehouden is een derdelander die voor studiedoeleinden meer dan drie maanden op het grondgebied ervan wenst te verblijven, op zijn grondgebied toe te laten, wanneer deze derdelander voldoet aan de in de artikelen 6 en 7 van deze richtlijn uitputtend geregelde toelatingsvoorwaarden en deze lidstaat zich jegens hem niet beroept op een van de in die richtlijn expliciet genoemde redenen, die de weigering van een verblijfstitel rechtvaardigen.”

Het Hof stelt dat lidstaten alle bewijzen mogen verlangen die nodig zijn om aan te tonen dat de toelatingsaanvraag coherent is, om op die manier misbruik van het verblijfsrecht tegen te gaan. De test omtrent het misbruik waarnaar het Hof verwijst in §34 wordt omstandig uitgelegd door Advocaat-Generaal P. Mengozzi in zijn conclusies bij dit arrest. Het moet mogelijk zijn voor de lidstaten om misbruiken tegen te gaan. Echter, lidstaten mogen een machtiging enkel weigeren wanneer er “uit alle relevante feiten blijkt dat er nauwkeurige en concrete aanwijzingen zijn voor misbruik of oneigenlijk gebruik van de procedure van de richtlijn.” Andere redenen zijn niet toelaatbaar. Om misbruik aan te tonen moeten er enerzijds objectieve omstandigheden zijn waaruit blijkt dat het doel van de regeling niet wordt bereikt en een subjectief element, namelijk de bedoeling om een voordeel te verkrijgen door kunstmatig de voorwaarden te creëren waaronder het recht ontstaat:

47. In dit verband moet nog worden opgemerkt dat uit het richtlijnvoorstel van de Commissie blijkt dat het feit dat de voor studiedoeleinden afgegeven verblijfstitel een geldigheidsduur van één jaar kan hebben en in de in artikel 16 van richtlijn 2004/114 bedoelde gevallen kan worden ingetrokken of niet kan worden verlengd, werd gezien als een waarborg voor een strenge controle achteraf door de autoriteiten van de lidstaten.(22)

48. Uit bovenstaande overwegingen volgt naar mijn mening dat er twee situaties zijn waarin de autoriteiten van de lidstaten de toelating van een derdelander mogen weigeren, namelijk wanneer niet aan de in richtlijn 2004/114 geformuleerde voorwaarden voor de toelating van studenten is voldaan of wanneer uit de analyse van het dossier en uit alle relevante feiten blijkt dat er nauwkeurige en concrete aanwijzingen zijn voor misbruik of oneigenlijk gebruik van de procedure van de richtlijn. Zij hebben daarentegen niet het recht de toelating om andere redenen te weigeren.

50. Wat in de tweede plaats het eventuele misbruik of oneigenlijk gebruik van de procedure van richtlijn 2004/114 betreft, moet eraan worden herinnerd dat volgens de rechtspraak van het Hof hoe dan ook de toepassing van Unierechtelijke voorschriften niet mag worden uitgebreid tot gevallen van misbruik en dat voor het bewijs van misbruik enerzijds een geheel van objectieve omstandigheden vereist is waaruit

blijkt dat in weerwil van de formele naleving van de door de Unieregeling opgelegde voorwaarden, het door deze regeling beoogde doel niet wordt bereikt, en anderzijds een subjectief element, namelijk de bedoeling om een door de Unieregeling toegekend voordeel te verkrijgen door kunstmatig de voorwaarden te creëren waaronder het recht op dat voordeel ontstaat.(24)

54. Bovendien voorziet artikel 12, lid 2, sub b, van richtlijn 2004/114 met zoveel woorden in de mogelijkheid de verblijfstitel in te trekken dan wel niet te verlengen indien de houder onvoldoende voortgang boekt bij zijn studie. Deze bepaling maakt het mogelijk om achteraf een sanctie te stellen op eventueel misbruik van de procedure van de richtlijn, in de gevallen waarin studie niet de werkelijke reden was waarom de toegelaten persoon toegang tot het grondgebied van de Unie heeft willen krijgen.

59. „De artikelen 6, 7 en 12 van richtlijn 2004/114/EG van de Raad van 13 december 2004 betreffende de voorwaarden voor de toelating van onderdanen van derde landen met het oog op studie, scholierenuitwisseling, onbezoldigde opleiding of vrijwilligerswerk, moeten aldus worden uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten van een lidstaat een onderdaan van een derde land die bij hen een aanvraag om toelating voor studiedoeleinden heeft ingediend, na onderzoek van die aanvraag de verlangde toelating slechts mogen weigeren indien die onderdaan niet aan de in de genoemde richtlijn geformuleerde voorwaarden voldoet dan wel indien er nauwkeurige en concrete aanwijzingen zijn voor misbruik of oneigenlijk gebruik van de procedure van de richtlijn.”

Deze regeling, om tot de vaststelling van rechtsmisbruik over te gaan, werd door het Hof verschillende keren herhaald in onder anderen Emsland-Stärke, 14.12.2000, C-110/99, §52-53 en O. en B., 12.03.2014, C-456/12, §58.

Tegenpartij haalt echter geen nauwkeurige en concrete aanwijzingen aan die aantonen dat verzoeker misbruik zou willen maken van zijn verblijf en toont in geen geval dat het de intentie is van verzoeker om naar België te komen voor andere doeleinden dan studeren.

In tegendeel, verzoeker vermeldt in zijn verklaringen dat hij tijdens zijn humaniora studies reeds aanleg had voor Business Management en dat hij later graag een zelfstandige zaak zou willen hebben. Hij wilt graag in het buitenland studeren omwille van de kwaliteit van het onderwijs, de opportuniteit om mensen van over de hele wereld te ontmoeten en de ervaring van een nieuwe cultuur op te doen. Hij verkiest België dan ook om de kwaliteit van haar universitaire studies.

Bijkomend kan erop gewezen worden dat de zus van verzoeker, M. T. al vier jaar in België studeert en perfecte voortuitgang boekt op het vlak van haar studies. Hieruit kan door tegenpartij dan ook niet worden afgeleid dat er een vermoeden van misbruik bestaat.

De weigering van de tegenpartij om een visum af te leveren steunt enkel en alleen op de antwoorden die verzoeker gaf in de vragenlijst, ingevuld op 14.09.2020. Dit is echter geen voorwaarde die geformuleerd wordt in artikel 58 van de wet van 15.12.1980. Op deze manier voegt verweerster een voorwaarde toe aan de wet. Over het toevoegen van een voorwaarde aan artikel 58 oordeelde uw Raad reeds in een arrest nr.142.313 van 30.03.2015:

“Met de verzoekende partij moet worden vastgesteld dat de voorwaarde van het niet eerder hebben gevolgd van een taalcursus niet voorkomt in de in artikel 58 vernoemde verblijfsvoorwaarden. In de mate verzoekster aanvoert dat de verwerende partij een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet, kan dit worden bijgetreden”

Tegenpartij steunt haar weigeringsbeslissing uitsluitend op het feit dat verzoeker niet uitgebreider antwoord gaf op de vragenlijst. Na deze vaststelling volgde nog een telefonisch overleg met verzoeker op 17.09.2020. De transcriptie hiervan toont echter aan dat verzoeker duidelijke en volledige antwoorden geeft op de vragen die hem gesteld worden. Er kunnen geen contradicties vastgesteld worden. Nadat tegenpartij vastgesteld had dat de ingevulde vragenlijst niet helemaal volledig was, had ze hier bijkomende uitleg kunnen vragen, wat ze nagelaten heeft. De vragenlijst was ook niet begeleid met bijkomende uitleg omtrent de invulling of het belang van dit formulier.

Tegenpartij vermeldt op geen enkele manier het telefonisch gesprek in haar motivering en steunt haar weigeringsbeslissing enkel op de schaarse antwoorden op de vragenlijst, waardoor tegenpartij haar motiveringsplicht niet tegemoetkomt.

Tweede onderdeel

Artikel 58 stelt dat de machtiging toegekend moet worden, indien aan de voorwaarden wordt voldaan. Bijgevolg geldt overeenkomstig artikel 58 een gebonden bevoegdheid in hoofde van tegenpartij tot erkenning van het verblijfsrecht van verzoeker. Dit werd in arresten 1.168 van 10.08.2007 en 20.433 van 15.12.2008 bevestigd door uw Raad:

« 5.4.1. L'article 58 précité de la loi du 15 décembre 1980 reconnaît à étranger qui désire faire des études en Belgique et qui remplit les différentes conditions qu'il fixe, un droit « automatique » à l'autorisation de séjourner plus de trois mois en Belgique : en vertu de cette disposition, la compétence du ministre de l'Intérieur ou de son délégué est donc une compétence dite « liée », l'obligeant à reconnaître ce droit dès que l'étranger répond aux conditions limitatives prévues pour son application. Autrement dit, l'article 58 interdit à l'autorité administrative d'ajouter une quelconque condition supplémentaire à celles qu'il exige expressément. »

Zo kan een weigering alleen maar gemotiveerd worden wanneer er klaarblijkelijk sprake is van fraude:

« Bien qu'une fraude à la loi puisse constituer un motif suffisant pour refuser une demande de visa, il convient d'être confronté à une fraude manifeste. Or, en l'espèce, la fiche d'entretien citée ne permet pas d'arriver à une telle conclusion. En effet, la requérante a donné certains éléments de réponse concernant ses études. » (RvV nr.20.433).

Dit wordt hier echter niet aangetoond door tegenpartij. Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden van artikel 58. De machtiging moet hem dus toegekend worden.

Om deze redenen, schendt de bestreden beslissing artikelen 58 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980."

Verzoeker citeert artikel 58 van de Vreemdelingenwet waarin de voorwaarden zijn bepaald waaraan moet worden voldaan teneinde een verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen op grond van studies. Hij wijst erop dat dit artikel de voorwaarden herneemt die zijn vastgesteld in de artikelen 7 en 11 van de Richtlijn (EU) 2016/801 van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au-pairactiviteiten (hierna: Richtlijn 2016/801), die op hun beurt weer werden hernomen uit de artikelen 6 en 7 van de Richtlijn 2004/114/EG van de Raad van 13 december 2004 betreffende de voorwaarden voor de toelating van onderdanen van derde landen met het oog op studie, scholierenuitwisseling, onbezoldigde opleiding of vrijwilligerswerk (hierna: Richtlijn 2004/114/EG). Verzoeker stipt aan dat het Hof van Justitie in het arrest van 10 september 2014, C-491/13 in de zaak Ben Alaya tegen Duitsland reeds heeft uitgelegd dat bijkomende voorwaarden die niet zijn opgenomen in de artikelen 6 en 7 van de Richtlijn 2004/114/EG niet verenigbaar zijn met de doelstelling van de Richtlijn om de mobiliteit voor studiedoeleinden te bevorderen. Verzoeker citeert de paragrafen 31 tot en met 36 van het voornoemde arrest waarin het Hof van Justitie stelt dat "artikel 12 van richtlijn 2004/114/EG in die zin moet worden uitgelegd dat de betrokken lidstaat gehouden is een derdelander die voor studiedoeleinden meer dan drie maanden op het grondgebied ervan wenst te verblijven, op zijn grondgebied toe te laten, wanneer deze derdelander voldoet aan de in de artikelen 6 en 7 van deze richtlijn uitputtend geregelde toelatingsvoorwaarden en deze lidstaat zich jegens hem niet beroept op een van de in die richtlijn expliciet genoemde redenen, die de weigering van een verblijfstitel rechtvaardigen". Daarnaast stelt het Hof van Justitie evenwel eveneens in punt 34 dat in het kader van het onderzoek van de toelatingsvoorwaarden op basis van de Richtlijn 2004/114/EG niets eraan in de weg staat dat de lidstaten alle bewijzen verlangen die nodig zijn om aan te tonen dat de toelatingsaanvraag coherent is, teneinde misbruik en verkeerd gebruik van de procedure tegen te gaan.

Verzoeker vervolgt dat de test aangaande het al dan niet aanwezige misbruik door advocaat-generaal Mengozzi in zijn conclusies verder is toegelicht. Verzoeker citeert uit de conclusies onder meer paragraaf 48 waarin de advocaat-generaal had gesteld dat er naar zijn mening twee situaties zijn waarin de autoriteiten van de lidstaten de toelating van een derdelander mogen weigeren, namelijk wanneer niet aan de in de Richtlijn 2004/114/EG geformuleerde voorwaarden voor de toelating van studenten is voldaan of wanneer uit de analyse van het dossier en uit alle relevante feiten blijkt dat er nauwkeurige en concrete aanwijzingen zijn voor misbruik of oneigenlijk gebruik van de procedure van de richtlijn.

Verzoeker meent evenwel dat de gemachtigde geen nauwkeurige en concrete aanwijzingen heeft aangehaald die aantonen dat verzoeker misbruik zou willen maken van de procedure om een verblijf als student te bekomen. Hij baseert zich hiervoor op zijn verklaringen dat hij tijdens zijn humaniora al aanleg had voor Business Management, dat hij later graag een zelfstandige zaak zou hebben, dat hij graag in het buitenland studeert omwille van de kwaliteit van het onderwijs en België gekend is voor de kwaliteit van haar universitaire studies. Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde zich voor de weigering van het visum uitsluitend steunt op het feit dat verzoeker niet uitgebreider antwoord gaf op de vragenlijst maar dat er nadien nog een telefonisch overleg met verzoeker volgde op 17 september 2020. Hij meent dat uit de transcriptie van dat gesprek blijkt dat hij duidelijk en volledig op de vragen heeft geantwoord. Door geen melding te maken van dit gesprek, acht verzoeker de motiveringsplicht geschonden. In het tweede onderdeel van het middel herhaalt verzoeker dat in principe op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet de machtiging moet toegekend worden indien aan de voorwaarden wordt voldaan. Enkel in geval van klaarblijkelijke fraude kan ook op die grond een weigering gemotiveerd worden, hetgeen volgens verzoeker niet is aangetoond.

Beoordeling

In de nota met opmerkingen betwist verweerder niet dat de bestreden beslissing artikel 58 van de Vreemdelingenwet heeft als rechtsgrond.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt :

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.”

Er blijkt evenwel niet dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat verzoeker zich bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bedoelde gevallen, noch stelt de gemachtigde dat een van de vereiste documenten niet werd overgelegd.

Er wordt evenmin betwist dat artikel 58 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van de artikelen 7 en 11 van Richtlijn 2016/801 en dat deze laatste de Richtlijn 2004/114/EG heeft ingetrokken. Blijkens de concordantietabel bij Richtlijn 2016/801 blijkt inderdaad dat de artikelen 6 en 7 van Richtlijn 2004/114/EG werden omgezet in de artikelen 7 en 11 van Richtlijn 2016/801. Verzoeker kon zich bijgevolg beroepen op de uitlegging die het Hof van Justitie heeft gegeven van de artikelen 6 en 7 van Richtlijn 2004/114/EG in het arrest Ben Alaya.

In principe vereist artikel 58 van de Vreemdelingenwet, gelezen in het licht van het voormelde arrest Ben Alaya, en blijkens de bewoordingen van voormeld artikel, dat de machtiging tot verblijf “moet” toegekend worden indien aan alle voorwaarden is voldaan, die in die bepaling uitputtend worden geregeld.

Echter, zoals eveneens blijkt uit de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, en hetgeen evenmin betwist wordt door de partijen, kan een studentenvisum eveneens worden geweigerd in geval van fraude ofwel indien er “misbruik of verkeerd gebruik van de procedure blijkt”, of met andere woorden indien er nauwkeurige en concrete aanwijzingen zijn voor misbruik of oneigenlijk gebruik. De voormelde wetsbepaling staat er dus niet aan in de weg dat de gemachtigde kan nagaan of de verzoeker effectief de bedoeling heeft om te studeren in België, hetgeen zou kunnen leiden tot de vaststelling dat er een eventuele manifeste afwezigheid is van die intentie.

Het is duidelijk dat de gemachtigde doelt op misbruik in hoofde van verzoeker om de bestreden beslissing te motiveren nu hij concludeert dat *“alles [...] erop [wijst] dat betrokkene de procedure van de studiemigratie wil aanwenden voor andere migratiedoeleinden.”*

Beide partijen zijn het er eveneens over eens dat de gemachtigde op basis van de vragenlijst heeft geoordeeld dat verzoeker geen duidelijke en concrete visie heeft op wat hij gaat doen en dit er volgens de gemachtigde op wijst dat verzoeker andere migratiedoeleinden heeft.

De Raad stelt ook vast dat dit uit de bestreden beslissing blijkt, nu een doorslaggevend belang wordt gehecht aan de wijze waarop de studentenvragenlijst werd ingevuld. De gemachtigde stelt dat die nauwelijks werd ingevuld en dat er geen antwoord werd verschaft op essentiële vragen aangaande het verband tussen de reeds gevolgde studies en de geplande toekomstige studies, het overzicht van de gevolgde secundaire studies met resultaten ontbreekt, evenals de schets aangaande het geplande studieproject in België. Over de antwoorden die wel werden gegeven, zegt de gemachtigde dat die nietszeggend en algemeen zijn.

Verzoeker op zijn beurt betwist dan weer dat uit de wijze waarop de vragenlijst werd ingevuld en dit in samenlezing met de transcriptie van het gesprek dat met verzoeker heeft plaats gevonden op 17 september 2020 kan afgeleid worden dat er klaarblijkelijk sprake is van fraude. Hij meent dat niet blijkt dat er nauwkeurige en concrete aanwijzingen zijn die aantonen dat hij een andere intentie heeft dan de intentie om in België te komen studeren.

De Raad moet evenwel vaststellen dat de “studentenvragenlijst” waarop de gemachtigde zich op doorslaggevende wijze steunt, zich niet in het administratief dossier bevindt. Dit betreft nochtans in casu een cruciaal stuk. Er ligt enkel een stuk voor aangaande het negatief advies van de ambassade waarin een opsomming wordt gemaakt van de stukken die verzoeker heeft voorgelegd bij de aanvraag, waarin wel sprake is van een “questionnaire” en waarbij vervolgens inderdaad een transcriptie wordt weergegeven van een gesprek met verzoeker dat op 17 september 2020 lijkt plaats gevonden te hebben. De al dan niet gebrekkig ingevulde vragenlijst zelf ligt niet voor. De Raad is dan ook in de onmogelijkheid om de aangevoerde schendingen te beoordelen en na te gaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn beslissing is gekomen.

Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

3. Korte debatten

Het beroep geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 september 2020 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES